

**Προσπαθήστε να «ζωντανέψετε» κάποιον από τους μετανάστες.
Δώστε του πρόσωπο, γεμίστε τις βαλίτσες του με αντικείμενα,
φωτογραφίες κτλ., και αφηγηθείτε τη δική του ιστορία.**

Η Μαρία, ένα εξαιρετο κορίτσι, όπου ζούσε στην Ελλάδα, αναγκάστηκε μετά από πολλά χρόνια φτώχειας και χωρίς κάποια ανάρμοστη δουλειά για εκείνη αποφάσισε να ξενιτευτεί και να αρχίσει μια καινούργια ζωή, γεμάτη πάθος για αυτό που ήθελε από μικρή. Φυσικά, και στο ταξίδι της θα ήταν μόνη, κανένας από τις παρέες της δεν ήθελε να φύγει τόσο μακριά, αλλά η Μαρία δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς, τόσο χρόνια έβλεπε τους συμμαθητές της και φίλους να εργάζονται με τα χρήματα των γονιών τους ή να φεύγουν στο εξωτερικό για μια καλύτερη μοίρα. Έτσι, και η Μαρία από τότε ονειρευόταν το δικό της μακρινό ταξίδι, όπου θα μπορούσε να ξεφύγει από όλους και από όλα. Να δημιουργήσει μια δική της αρχή χωρίς καμία βοήθεια, από τους γονείς της ή από συγγενείς, αλλά και να το ήθελε αυτό δεν θα μπορούσε ποτέ να το πετύχει...

Οι γονείς της είχαν πεθάνει σε νεαρή ηλικία σε τροχαίο δυστύχημα και από τότε δεν τους είχε ξανά δει, οι συγγενείς της πάλι από τότε που συνέβη το τροχαίο δυστύχημα δεν έδωσαν ποτέ μεγάλη βαρύτητα στην Μαρία, μιας και όλοι τους είχαν να φροντίσουν τις δικές τους οικογένειες. Για αυτό και η Μαρία από μικρή, προσπαθούσε να βοηθήσει τον εαυτό της όσο μπορούσε μόνη της, χωρίς να κλαίει ή να γκρινιάζει γιατί δεν είχε πάρει το τελευταίο κομμάτι της συλλογής "Barbie", πάντα προσπαθούσε να φροντίζει πρώτα για την υγεία της και το φαγητό της και μετά για όλα τα δευτερεύοντα παιχνίδια, όπου θα ήταν για την ψυχαγωγία της. Λέγοντας, λοιπόν, όλα αυτά πρέπει να παραδεχτώ πως η ίδια μετά από 5 χρόνια μπόρεσε να προσαρμοστεί με την πραγματικότητα και επιτέλους να γίνει αυτόνομη, η ηλικία της φυσικά όταν έγιναν όλα αυτά ήταν 10 ετών και μέχρι τα 15 της μπορούσε να κάνει ότι ήθελε με τις κατάλληλες συνέπειες βέβαια. Για αυτό και από μικρή ήταν λίγο αποκομμένη από τον κόσμο, δεν ήθελε να πιστεύουν πως ήταν ορφανή για αυτό και πάντα έλεγε δικαιολογίες για τις εκδρομές, τις βόλτες, τα ερωτικά ραντεβού κτλ. Ώσπου να φτάσει σε αυτήν την ηλικία στα 22 της.

Βέβαια της στοίχισε πολύ το γεγονός με την απώλεια των γονιών της και στις Πανελλήνιες δεν μπόρεσε να τα καταφέρει και να πάει εκεί που θέλει. Έτσι δεν συνέχισε και αποφάσισε να βρει μια απλή δουλειά σερβιτόρας ώστε να μπορέσει να

ανταπεξέλθει στα επόμενα έξοδα της. Όμως η δουλειά δεν πήγαινε καλά και τα χρήματα ήταν πλέον λιγοστά. Τότε ήταν που ήρθε και η φτώχεια του κράτους και η χώρα μας η Ελλάδα μπήκε σε μνημόσυνο. Ποιός θα το φανταζόταν...; Η Μαρία βλέποντας την κατάσταση ανησυχούσε για την δουλειά της και το πως θα τα έβγαλε πέρα οικονομικά. Μετά από δύο μέρες ήρθε το αφεντικό της και τα κακά νέα άρχισαν να πλησιάζουν προς εκείνη.... Το αποτέλεσμα ήταν και αυτό που φανταζόταν, δεν περίμενε τίποτα άλλο από το να την διώξουν. Τότε ήταν που άρχισαν όλα τα προβλήματα να χειροτερεύουν για τα μάτια της Μαρίας. Προσπάθησε να βρει άλλες δουλειές σε άλλες περιοχές και πόλης, όμως δεν τα κατάφερε και η τύχη ήταν λες και την είχε αφήσει. Ζήτησε από τους συγγενείς της κάποια χρήματα για τα πρώτα έξοδα, αλλά και αυτά ήταν λιγοστά. Ακόμη προσπάθησε να ζητήσει και από τους φίλους της παρόλο που δεν της άρεσε όλη η διαδικασία και δεν ήθελε να φαίνεται ταπεινωμένη προς τους άλλους. Έτσι αναγκάστηκε να εκμυστηρευτεί το γεγονός με τους γονείς της και σε αυτούς. Ευτυχώς η τύχη της χαμογέλασε μετά από 2 χρόνια και αποφάσισε να συγκατοίκηση με μια φίλη της, η οποία είχε την άνεση και τα χρήματα, ώστε να μπορούν να πληρώνουν από μισό το ενοίκιο. Παρόλα αυτά η δυστυχία της όλο και μεγάλωνε, αφού δεν είχε καμία προϋπηρεσία σε καμία εργασία και δεν είχε τελειώσει καμία από τις σπουδές που σε άλλες περιπτώσεις θα μπορούσε να είχε κάνει.

Τελικά μετά από 3 χρόνια ανεργίας αποφάσισε να κάνει το μεγάλο βήμα και να φύγει από την Αθήνα μιας και δεν μπορούσε να βρει κάποια δουλειά. Η Μαρία αποφασισμένη να μπει στο τρένο με εισιτήριο χωρίς γυρισμό και προσανατολισμένη στην Γερμανία. Μπαίνει και δεν αποφασίζει να χαιρετήσει κανέναν από τους γνωστούς της. Έτσι στα 27 της αποφασίζει να αλλάξει την μοίρα της. Η βαλίτσα της ήταν γεμάτη μόνο με λίγα αναμνηστικά από την Αθήνα, ώστε να μπορεί να θυμάται μόνο τις καλές στιγμές, που είχε περάσει. Μόνο πριν φύγει για το μακρινό της ταξίδι είδε στην βιτρίνα ενός καταστήματος, μια φωτογραφική μηχανή, η οποία ήταν σε έκπτωση και αποφάσισε να την πάρει ώστε να μπορέσει να φωτογραφίσει το τοπίο μιας νέας χώρας που σίγουρα θα ήταν διαφορετική από άλλες.